

Božič v Rimu.

Oleg jaslic Gospodovih, ki so shranjene v Rimu v patrijarhalnej baziliki „St. Maria Maggiore“, časté prebivalci rimskega mesta o božičnih praznikih najbolj podobo sv. Deteta Jezusa. To podobo imenujejo Rimljani „santo Bambino“ in jo hranijo v frančiškanski cerkvi „St. Maria in Ara coeli“ na kapitolu. Podoba v naravnej velikosti sv. Deteta je izrezana iz olivovega lesá in pobarvana. Še dandanes se ne vé pravo, kdo je to podobo izrezal in kako je prišla v Rim. Najbolj verojetna pripovedka o tej podobi nam pripoveduje, da jo je izrezal nek frančiškanski brat v Jeruzalemu iz lesá vrezanega na Oljskej gori. Rad bi jo bil tudi pobarval, ali za obraz ni imel nobene primerne barve, zatorej podobe ni mogel popolnem izdelati. Ali glej! nekega dne najde v svojej celici podobo tako lepo pobarvano, kakor se to še danes vidi.

Izgotovljeno podobo bi zdaj frančiškan rad v Rim prenesel, ali huda nevihta na morji zajela je ladijo, na katerej se je peljal, ter jo metala sem ter tjà. Da bi si ljudje življenja oteli, ukazal je poveljnik ladije, vse blago, zatorej tudi zaboj, v katerem je bila podoba spravljena, v morje pometati, da bi se teža ladije olajšala. Frančiškan se je srečno pripeljal v Rim, a zaboj sè sv. Detetom je priplaval v Livorno, kder so ga ondotni frančiškani z velikim spoštovanjem vzprejeli in poslali v Rim. Kdaj se je to godilo, ni znano, a izvestno vže v šestnajstem stoletji, ker 1629. l. se je vže podoba „santo Bambino“ čistila v cerkvi „Ara coeli“. Pozneje so tej podobi sezidali dragoceno kapelico pri frančiškanski cerkvi. Ker je bilo mnogo bolnikov čudežno ozdravljenih, ki so se blagoslavljali s to podobo, dobila je podoba „santo Bambino“ mnogo dragocenih darov, s katerimi so jo okraševali.

Ko so bili 1798. l. uporniki tudi v Rimu prišli do oblastva, oplenili so podobo vseh dragocenosti in bajè bi jo bili tudi uničili, ako bi je ne bil nek Rimljan odnesel v drug samostan, kder so jo poldrugo leto skrivali. Ko se je uporstvo poleglo in je zopet mir zavladal, prinesli so tudi podobo nazaj na njen poprejšni kraj. Leta 1848. pa se uporniki niso upali sv. Detetu nič žalega storiti. Da bi se ljudstvu prikupili, darovali so mu celó v vatikanu ukradeni voz, s katerim naj bi se podoba peljala k bolnikom, ki so jo počastiti želeli.

Kadar se namreč pobožni ljudje v Rimu bližajo smrtnej uri, želijo še blagoslova s podobo „santo Bambino“, katero jim frančiškanski menih prinese ter je blagoslovi, da bi jim podoba sv. Deteta obudila še novo upanje in ljubezen, ko se jim je preseliti iz tega sveta v večnost. Navadno pošljejo bolnikovi sorodniki kakega voznika, ki gre po meniha, ter ga potem nazaj odpelje. A največje česčenje se sv. Detetu skazuje vsako leto o božičnih praznikih. Na sveti večer sv. Dete v plenice povijó, lepo s čipkami in dragotinami okrasijo in drugo jutro v procesiji prenesó v drugo kapelo, ter položé v pripravljene jaslice, ko dijakon poje v evangelji besede: „In Beseda je meso postala in mej nami prebivala.“ Ondu ostane podoba do sv. treh kraljev. Pobožni vérniki časté v tem času v njej čudežno skrivnost vélovečenja Sina Božjega in v spomin na Dete Jezusa, ki je kot dvanajstletni mladenič v Jeruzalemu učil

pismarje, izbere se najpridnejši in najpametnejši mladenič, da na božični dan propoveduje pred podoba sv. Deteta. Na treh kraljev dan popóldne se podoba zopet prenese na njen poprejšni kraj. V nalašč zato narejenej kapelici se sv. Dete Jezus časti v posebnej zaprtej duplini na oltarji, vendar ga pa tudi radi pokažejo vsakemu tujeu, ako ga želi videti in počastiti. *J. S-a.*

Kralj Matjaž.

IX.

ekdaj so nekega misijonarja njegovi sovražniki na smrt obsodili. Rekli pa mu so, da ga oprosté, ako gre v Kralj-Matjaževo deželo, in pri kralji Matjaži poizvé, kdaj bode sodnji dan.

Težak posel je bil to za ubogega misijonarja. A ker mu je bilo življenje drago, podal se je na daljni pot do kralja Matjaža.

Dolgo je hodil a končno srečno prišel v Kralj-Matjaževo deželo. Takój ga ustavi stražnik in vpraša:

„Kam greš?“

„Poslan sem,“ odgovori misijonar, „h kralju Matjažu, da pri njem poizvem, kdaj bode sodnji dan. Prosim te, povej mi, kde stanuje?“

„To izveš po mojem tovariši, ki stoji ne daleč od tukaj na straži kakor jaz,“ odgovori mu stražnik.

Misijonar gre dalje, ter pride do drugega stražnika. Ali ta ga ne pusti dalje, dokler mu ne pové, kdo je in kam gré.

Misijonar mu vse pové in ga prosi, naj bi mu pokazal pot, po katerem se pride do kralja Matjaža.

„Ni daleč od tod,“ odgovori mu stražnik, „a treba ti je, da se malo okrepčaš in odpočineš.“ — To rekši prinese mu jesti in piti, ter mu potlej še pokaže posteljo, kjer naj odpočine. Zeló utrujen, misijonar kmalu zaspi; ž njim pa zaspi tudi stražnik.

Spala sta pa celih tri sto let. Kadar se prebudita, mislil je misijonar, da je spal samó nekaj ur.

Stražnik ga pelje pred neko góro. Tu najdeta vrata. Misijonar stopi skozi vrata v votlino, in zdajci zagleda pred sebjó vse polno vojakov, ki so ležali po tleh in trdo spali.

Misijonar gre dalje in najde kralja Matjaža sedeti za mizo. Globoko se mu prikloni in ga vpraša, kdaj bode sodnji dan. Kralj Matjaž mu reče:

„Vleci mi meč iz nožnice!“

Misijonar počasi vleče, ter vidi, da se vojaki okolo njega vzbujajo in vstajajo.

„Zdaj pa izpusti!“ reče mu kralj Matjaž.

Ko je misijonar izpustil meč, zopet se vojaki vležejo, ter zaspé. Kralj Matjaž mu reče:

„Vidiš, kadar bode moj meč sam iz nožnice skočil, takrat bode sodnji dan.“

Misijonar je opravil svoj posel in se vrnil domóv. Dospevši v svoj kraj, ni se malo začudil, ko je videl, da se je vse izpremenilo. Vse je bilo drugače, nego li takrat, ko je šel iz doma.